

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 156

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 aprilie 1998

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE ȘI LEGI			
626/1997. — Decret privind supunerea spre ratificare Parlamentului a aderării României la Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în forma revizuită prin Actul de la Paris la 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979	1	revizuită prin Actul de la Paris la 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979	12
77. — Lege pentru aderarea României la Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în forma revizuită prin Actul de la Paris la 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979.....	2	★	
Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, completată la Paris la 4 mai 1896, revizuită la Berlin la 13 noiembrie 1908, completată la Berna la 20 martie 1914, revizuită la Roma la 2 iunie 1928, revizuită la Bruxelles la 26 iunie 1948, revizuită la Stockholm la 14 iulie 1967 și la Paris la 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979	3-12	627/1997. — Decret privind supunerea spre ratificare Parlamentului a aderării României la Convenția pentru protejarea producătorilor de fonograme împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor, adoptată la Geneva la 29 octombrie 1971	13
123. — Decret privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în forma		78. — Lege pentru aderarea României la Convenția pentru protejarea producătorilor de fonograme împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor, adoptată la Geneva la 29 octombrie 1971	13
		Convenție pentru protejarea producătorilor de fonograme împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor (29 octombrie 1971)	14-15
		124. — Decret privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția pentru protejarea producătorilor de fonograme împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor, adoptată la Geneva la 29 octombrie 1971.....	16

DECRETE ȘI LEGI

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind supunerea spre ratificare Parlamentului a aderării României la Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în forma revizuită prin Actul de la Paris la 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979

În temeiul art. 91 alin. (1) și al art. 99 din Constituția României, precum și al art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului aderarea României la Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în forma revizuită prin Actul

de la Paris la 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

București, 8 decembrie 1997.

CVISION
TECHNOLOGIES

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E
pentru aderarea României la Convenția de la Berna
pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în
forma revizuită prin Actul de la Paris la 24 iulie 1971
și modificată la 28 septembrie 1979

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — România aderă la Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în forma revizuită prin Actul de la Paris din 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979.

Această lege a fost adoptată de Senat în sesiunea din 10 februarie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
RADU VASILE

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în sesiunea din 9 martie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ANDREI IOAN CHILIMAN

București, 8 aprilie 1998.
Nr. 77.

CONVENȚIA DE LA BERNA
pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886*
completată la Paris la 4 mai 1896, revizuită la Berlin la 13 noiembrie 1908, completată la Berna la 20 martie 1914, revizuită la
Roma la 2 iunie 1928, revizuită la Bruxelles la 26 iunie 1948, revizuită la Stockholm la 14 iulie 1967 și la Paris la 24 iulie 1971
și modificată la 28 septembrie 1979

Țările Uniunii, deopotrivă animate de dorința de a proteja într-un mod cât mai eficient și mai uniform cu putință drepturile autorilor asupra operelor lor literare și artistice, recunoscând importanța lucrărilor Conferinței de revizuire ținute la Stockholm în anul 1967, au hotărât să revizuiască Actul adoptat de Conferința de la Stockholm, lăsând nemodificate art. 1–20 și 22–26 din acest act. În consecință, subsemnații plenipotențari, după prezentarea deplinei puteri, recunoscute în bună și convenită formă, au convenit cele ce urmează:

ARTICOLUL 1

Țările cărora li se aplică prezenta convenție sunt constituite în Uniunea pentru protecția drepturilor autorilor asupra operelor lor literare și artistice.

ARTICOLUL 2

(1) Termenul *opere literare și artistice* cuprinde toate lucrările din domeniul literar, științific și artistic, oricare ar fi modul sau forma de exprimare, precum: cărțile, broșurile și alte scrieri; conferințele, alocuțiunile, predicile și alte opere de aceeași natură; operele dramatice sau dramatico-muzicale; operele coregrafice și pantomimele; compozițiile muzicale cu sau fără cuvinte; operele cinematografice, cărora le sunt asimilate operele exprimate printr-un procedeu analog cinematografiei; operele de desen, de pictură, de arhitectură, de sculptură, de gravură, de litografie; operele fotografice, cărora le sunt asimilate operele exprimate printr-un procedeu analog fotografiei; operele de artă aplicată; ilustrațiile, hărțile geografice; planurile, crochiurile și operele plastice referitoare la geografie, la topografie, la arhitectură sau la științe.

(2) Se rezervă totuși legislațiilor țărilor Uniunii dreptul de a dispune că operele literare și artistice din una ori mai multe categorii dintre ele nu sunt protejate, atâta timp cât acestea au fost fixate pe un suport material.

(3) Sunt protejate ca opere originale, fără a prejudicia drepturile autorului operei originale, traducerile, adaptările, aranjamentele muzicale și alte transformări ale unei opere literare sau artistice.

(4) Se rezervă legislațiilor țărilor Uniunii dreptul de a determina protecția care trebuie acordată textelor oficiale de ordin legislativ,

administrativ sau judiciar, precum și traducerilor oficiale ale acestor texte.

(5) Culegerile de opere literare sau artistice, cum sunt enciclopediile și antologiile, care, prin alegerea sau dispunerea materialelor, constituie creații intelectuale, sunt protejate ca atare, fără a prejudicia drepturile autorilor asupra fiecărei opere care face parte din aceste culegeri.

(6) Operele sus-menționate beneficiază de protecție în toate țările Uniunii. Această protecție se exercită în favoarea autorului și a deținătorilor drepturilor sale.

(7) Se rezervă legislațiilor țărilor Uniunii dreptul de reglementare a câmpului de aplicare a legilor privind operele de artă aplicată, precum și desenele și modelele industriale, precum și condițiile de protecție a acestor opere, desene și modele, ținând seama de dispozițiile art. 7 alin. (4) din prezenta convenție. Pentru operele protejate numai ca desene și modele în țara de origine nu poate fi cerută în altă țară a Uniunii decât protecția specială acordată în această țară desenelor și modelelor; totuși, dacă o astfel de protecție specială nu se acordă în această țară, aceste opere vor fi protejate ca opere artistice.

(8) Protecția prezentei convenții nu se aplică știrilor zilei sau faptelor diverse, care au caracterul de simple informații de presă.

ARTICOLUL 2 bis

(1) Se rezervă legislațiilor țărilor Uniunii dreptul de a exclude, în parte sau în totalitate, de la protecția prevăzută în articolul precedent discursurile politice și discursurile pronunțate în dezbaterile judiciare.

(2) Se rezervă, de asemenea, legislațiilor țărilor Uniunii dreptul de a statua asupra condițiilor în care conferințele, alocuțiunile și alte opere de aceeași natură, pronunțate în public, vor putea fi reproduse prin presă, radiodifuzate, transmise prin fir publicului sau vor putea face obiectul comunicărilor publice prevăzute în art. 11 bis alin. (1) al prezentei convenții, în cazul când o astfel de folosire este justificată de scopul de informare urmărit.

(3) Totuși autorul beneficiază de dreptul exclusiv de a reuni, în culegere, operele sale menționate în alineatele precedente.

ARTICOLUL 3

(1) Sunt protejați, în virtutea prezentei convenții:

a) autorii, resortisanți ai uneia dintre țările Uniunii, pentru operele lor, publicate sau nu;

b) autorii care nu sunt resortisanți ai unei țări a Uniunii, pentru operele pe care le publică pentru prima dată într-una dintre aceste țări sau simultan într-o țară din afara Uniunii și într-o țară a Uniunii.

(2) Autorii care nu sunt resortisanți ai unei țări a Uniunii, dar care, având reședința lor obișnuită într-una dintre aceste țări, sunt, în scopul aplicării prezentei convenții, asimilați cu autorii resortisanți ai acestei țări.

(3) Prin *opere publicate* trebuie să se înțeleagă operele editate cu consimțământul autorilor lor, oricare ar fi modul de fabricare a exemplarelor, cu condiția ca punerea la dispoziție a acestora să poată satisface nevoile normale ale publicului, ținând seama de natura operei. Nu constituie o publicare reprezentarea unei opere dramatice, dramatico-muzicale sau cinematografice, executarea unei opere muzicale, recitarea în public a unei opere literare, transmiterea sau radiodifuzarea operelor literare sau artistice, expunerea unei opere de artă și construcția unei opere de arhitectură.

(4) Este considerată ca fiind publicată simultan în mai multe țări orice operă care a apărut în două sau mai multe țări în 30 de zile de la prima publicare.

ARTICOLUL 4

Sunt protejați, în virtutea prezentei convenții, chiar în cazul în care condițiile prevăzute la art. 3 nu sunt îndeplinite:

a) autorii operelor cinematografice al căror producător își are sediul sau reședința sa obișnuită într-una dintre țările Uniunii;

b) autorii unor opere de arhitectură construite într-o țară a Uniunii sau ai unor opere de artă grafică și plastică încorporate într-un imobil situat într-o țară a Uniunii.

ARTICOLUL 5

(1) În ceea ce privește operele pentru care sunt protejați, în virtutea prezentei convenții, în țările Uniunii, altele decât țara de origine a operei, autorii beneficiază de drepturile pe care legile respective le acordă în prezent sau le vor acorda naționaliilor, precum și de drepturile acordate în mod special prin prezenta convenție.

(2) Folosința și exercițiul acestor drepturi nu sunt subordonate nici unei formalități; această folosință și acest exercițiu sunt independente de existența protecției în țara de origine a operei. Ca urmare, în afară de prevederile prezentei convenții, întinderea protecției, precum și mijloacele procedurale garantate autorului pentru apărarea drepturilor sale se reglementează, în mod exclusiv, conform legislației țării în care se reclamă protecția.

(3) Protecția în țara de origine este reglementată de legislația națională. Cu toate acestea, dacă autorul nu este un resortisant al țării de origine a operei pentru care el este protejat prin prezenta convenție, va avea în această țară aceleași drepturi ca și autorii naționali.

(4) Este considerată *țară de origine*:

a) pentru operele publicate pentru prima oară într-una dintre țările Uniunii, această din urmă țară; totuși, dacă este vorba de opere publicate simultan în mai multe țări ale Uniunii, care admit durate diferite de protecție, aceea dintre ele a cărei legislație acordă durata de protecție cea mai scurtă;

b) pentru operele publicate simultan în mai multe țări ale Uniunii și într-o țară a Uniunii, această din urmă țară;

c) pentru operele nepublicate sau pentru operele publicate pentru prima oară într-o țară din afara Uniunii, fără publicare simultană într-o țară din Uniune sau într-o țară din afara Uniunii, țara de origine a operei.

- (i) dacă este vorba de opere cinematografice al căror producător își are sediul sau reședința sa obișnuită într-o țară a Uniunii, țara de origine va fi această din urmă țară; și
- (ii) dacă este vorba de opere de arhitectură construite într-o țară din Uniune sau de opere de artă grafică și plastică încorporate într-un imobil situat într-o țară din Uniune, țara de origine va fi această din urmă țară.

ARTICOLUL 6

(1) Dacă o țară din afara Uniunii nu protejează în mod satisfăcător operele autorilor care sunt resortisanți ai uneia dintre țările Uniunii, această din urmă țară va putea restrânge protecția operelor ai căror autori sunt, în momentul primei publicări a acestor opere, resortisanți ai celeilalte țări și nu au reședința lor obișnuită într-una dintre țările Uniunii. Dacă țara primei publicări face uz de acest drept, celelalte țări ale Uniunii nu vor acorda operelor, supuse astfel unui tratament special, o protecție mai largă decât aceea care le este acordată în țara primei publicări.

(2) Nici o restricție, stabilită în virtutea alineatului precedent, nu va putea prejudicia drepturile pe care un autor le va fi dobândit asupra unei opere publicate într-una dintre țările Uniunii înainte de punerea în executare a acestei restricții.

(3) Țările Uniunii, care, în virtutea prezentului articol, vor restrânge protecția drepturilor autorilor, vor notifica acest fapt directorului general al Organizației Mondiale a Proprietății Intellectuale (denumit mai jos *directorul general*), printr-o declarație scrisă, în care vor fi arătate țările față de care protecția este restrânsă, precum și restricțiile la care sunt supuse drepturile autorilor aparținând acestor țări. Directorul general va comunica de îndată acest fapt tuturor țărilor Uniunii.

ARTICOLUL 6 bis

(1) Independent de drepturile patrimoniale de autor și chiar după cedarea acestor drepturi, autorul păstrează dreptul de a revendica paternitatea operei și de a se opune oricărei deformări, mutilări sau altei modificări a acestei opere sau oricăror alte atingeri ale acesteia, care îi prejudiciază onoarea sau reputația.

(2) Drepturile recunoscute autorului, în virtutea alin. (1), sunt, după moartea sa, menținute cel puțin până la stingerea drepturilor patrimoniale și exercitate de către persoanele sau instituțiile cărora legislația națională a țării în care protecția este reclamată le dă această calitate. Cu toate acestea, țările a căror legislație, în vigoare în momentul ratificării prezentului act sau al aderării la el, nu conține dispoziții care să asigure protecția, după moartea autorului, a tuturor drepturilor recunoscute în baza alin. (1) au competența de a prevedea că unele dintre aceste drepturi nu sunt menținute după moartea autorului.

(3) Mijloacele procedurale pentru apărarea drepturilor recunoscute prin prezentul articol sunt reglementate de legislația țării în care este reclamată protecția.

ARTICOLUL 7

(1) Durata protecției acordate prin prezenta convenție cuprinde durata vieții autorului și 50 de ani după moartea sa.

(2) Cu toate acestea, pentru operele cinematografice, țările Uniunii au dreptul să prevadă că durata protecției expiră la 50 de ani după ce opera a fost făcută accesibilă publicului, cu consimțământul autorului, sau că, în lipsa unui asemenea eveniment, intervenit în termen de 50 de ani, socotiți de la realizarea unei astfel de opere, durata protecției expiră la 50 de ani după această realizare.

(3) Pentru operele anonime sau pseudonime durata protecției acordate prin prezenta convenție expiră la 50 de ani după ce opera a fost în mod licit făcută accesibilă publicului. Totuși, când pseudonimul adoptat de autor nu lasă nici o îndoială asupra identității sale, durata protecției este cea prevăzută la alin. (1). Dacă autorul unei opere anonime sau apărute sub pseudonim își dezvăluie identitatea în perioada indicată mai sus, termenul de protecție aplicabil este cel prevăzut la alin. (1). Țările Uniunii nu sunt obligate să protejeze operele anonime sau pseudonime, al căror autor este presupus mort, după toate probabilitățile, de 50 de ani.

(4) Se rezervă legislațiilor țărilor Uniunii dreptul de a reglementa durata protecției operelor fotografice și aceea a operelor de artă aplicabile pentru operele care sunt în posesia publicului.

inferioară unei perioade de 25 de ani, socotiți de la realizarea unei asemenea opere.

(5) Durata protecției ulterioare morții autorului și termenele prevăzute la alin. (2), (3) și (4) încep să curgă de la moartea acestuia sau de la evenimentul avut în vedere de aceste alineate, însă durata acestor termene se calculează numai cu începere de la data de 1 ianuarie a anului care urmează morții sau evenimentului avut în vedere.

(6) Țările Uniunii au dreptul de a acorda o durată de protecție superioară celor prevăzute la alineatele precedente.

(7) Țările Uniunii legate prin Actul de la Roma al prezentei convenții și care acordă, în legislația lor națională, în vigoare în momentul semnării prezentului act, durate inferioare celor prevăzute în alineatele precedente au facultatea de a le menține, atunci când aderă la prezentul act sau când îl ratifică.

(8) În toate cazurile durată va fi reglementată de legea țării în care va fi reclamată protecția; totuși, exceptând cazul în care legislația acestei din urmă țări decide altfel, ea nu va depăși durata fixată în țara de origine a operei.

ARTICOLUL 7 bis

Dispozițiile articolului precedent sunt, de asemenea, aplicabile, când dreptul de autor aparține în comun colaboratorilor unei opere, sub rezerva ca termenele consecutive morții autorului să fie calculate cu începere de la moartea ultimului supraviețuitor dintre colaboratori.

ARTICOLUL 8

Autorii de opere literare și artistice, protejați prin prezenta convenție, beneficiază, pe toată durata drepturilor lor asupra operei originale, de dreptul exclusiv de a face sau de a autoriza traducerea operelor lor.

ARTICOLUL 9

(1) Autorii operelor literare și artistice, protejați prin prezenta convenție, beneficiază de dreptul exclusiv de a autoriza reproducerea acestor opere, în orice mod și sub orice formă ar fi.

(2) Se rezervă legislațiilor țărilor Uniunii dreptul de a permite reproducerea operelor menționate în anumite cazuri speciale, cu condiția ca o astfel de reproducere să nu aducă atingere exploataării normale a operei și să nu cauzeze un prejudiciu nejustificat intereselor legitime ale autorului.

(3) Orice înregistrare sonoră sau vizuală este considerată ca reproducere, în sensul prezentei convenții.

ARTICOLUL 10

(1) Sunt permise citatele extrase dintr-o operă făcută deja cunoscută publicului în mod legal, cu condiția ca ele să fie conforme bunelor uzanțe și în măsură justificată de scopul urmărit, inclusiv citatele din articole din jurnale și culegeri periodice, sub formă de revistă a presei.

(2) Se rezervă legislației țărilor Uniunii și acordurilor speciale existente sau care se vor încheia între ele dreptul de a permite folosirea în mod legal, în măsură justificată de scopul urmărit, a operelor literare sau artistice, cu titlu de ilustrare în învățământ, prin intermediul publicațiilor, emisiunilor de radiodifuziune sau al înregistrărilor sonore sau vizuale, cu condiția ca o asemenea folosire să fie conformă bunelor uzanțe.

(3) Citatele și utilizările avute în vedere în alineatele precedente vor trebui să menționeze sursa și numele autorului, dacă acest nume figurează în sursa folosită.

ARTICOLUL 10 bis

(1) Se rezervă legislațiilor țărilor Uniunii dreptul de a permite reproducerea prin presă ori radiodifuzarea sau transmiterea prin fir către public a articolelor de actualitate privind dezbateri economice, politice sau religioase, publicate în ziare sau în culegeri periodice sau a operelor radiodifuzate având același caracter, în cazurile când reproducerea, radiodifuzarea sau această transmitere nu este în mod expres rezervată. Totuși sursa trebuie întotdeauna indicată în mod explicit; sancțiunea acestei obligații este determinată de legislația țării în care este cerută protecția.

(2) Se rezervă, de asemenea, legislațiilor țărilor Uniunii dreptul de a reglementa condițiile în care, în prilejul prezentării evenimentelor de mare interes public, muzicale sau artistice, sau pe

calea radiodifuzării sau transmiterii prin fir către public, operele literare sau artistice, văzute sau auzite în cursul evenimentului, pot, în măsura justificată de scopul de informare urmărit, să fie reproduse și făcute accesibile publicului.

ARTICOLUL 11

(1) Autorii de opere dramatice, dramatico-muzicale și muzicale beneficiază de dreptul exclusiv de a autoriza: 1° reprezentarea și executarea publică a operelor lor, inclusiv reprezentarea și executarea publică prin orice mijloace sau procedee; 2° transmiterea publică prin orice mijloace a reprezentării și a executării operelor lor.

(2) Aceleași drepturi sunt acordate autorilor de opere dramatice sau dramatico-muzicale, în ceea ce privește traducerea operelor lor, pentru întreaga durată de protecție a drepturilor lor asupra operei originale.

ARTICOLUL 11 bis

(1) Autorii de opere literare și artistice beneficiază de dreptul exclusiv de a autoriza: 1° radiodifuzarea operelor lor sau comunicarea publică a acestor opere prin orice alt mijloc servind la difuzarea fără fir a semnalelor, a sunetelor sau a imaginilor; 2° orice comunicare publică fie prin fir, fie fără fir a operei radiodifuzate, când această comunicare este făcută printr-un alt organism decât cel de origine; 3° comunicarea publică a operei radiodifuzate prin difuzor sau prin orice alt instrument asemănător, transmițător de semnale, de sunete sau de imagini.

(2) Revine legislațiilor țărilor Uniunii să reglementeze condițiile de exercitare a drepturilor la care se referă alin. (1) de mai sus, dar aceste condiții nu vor avea decât un efect strict limitat la țara care le va fi stabilit. Ele nu vor putea în nici un caz să aducă atingere dreptului moral al autorului, nici dreptului, care aparține autorului, de a obține o remunerare echitabilă, stabilită de către autoritatea competentă, în lipsa unui acord amiabil.

(3) În lipsa unei prevederi contrare, autorizația acordată, potrivit alin. (1), nu cuprinde și autorizația de a înregistra opera radiodifuzată prin intermediul unor instrumente de fixare a sunetelor sau imaginilor. Se rezervă totuși legislațiilor țărilor Uniunii regimul înregistrărilor eferme, efectuate de un organism de radiodifuziune prin propriile sale mijloace și pentru emisiunile sale. Aceste legislații vor putea autoriza păstrarea acestor înregistrări în arhive oficiale, datorită caracterului lor excepțional de documentare.

ARTICOLUL 11 terț

(1) Autorii de opere literare beneficiază de dreptul exclusiv de a autoriza: 1° recitarea în public a operelor lor, inclusiv recitarea în public prin orice mijloace sau procedee; 2° transmiterea publică prin orice mijloace a recitării operelor lor.

(2) Aceleași drepturi sunt acordate autorilor de opere literare, în ceea ce privește traducerea operelor lor, pe întreaga durată a protecției drepturilor lor asupra operei originale.

ARTICOLUL 12

Autorii de opere literare sau artistice beneficiază de dreptul exclusiv de a autoriza adaptările, aranjamentele și alte transformări ale operelor lor.

ARTICOLUL 13

(1) Fiecare țară a Uniunii poate, în ceea ce o privește, să stabilească rezerve și condiții referitoare la dreptul exclusiv al autorului unei opere muzicale și al autorului cuvintelor, a căror înregistrare cu opera muzicală a fost deja autorizată de către acesta din urmă, de a autoriza înregistrarea sonoră a numitei opere muzicale împreună cu cuvintele, dacă este cazul; însă orice rezerve și condiții de această natură nu vor avea decât un efect strict limitat la țara care le-ar stabili și nu vor putea în nici un caz să aducă atingere dreptului care aparține autorului de a obține o remunerare echitabilă, stabilită de către autoritatea competentă, în lipsa unui acord amiabil.

(2) Înregistrările operelor muzicale care au fost realizate într-o țară a Uniunii, potrivit art. 13 alin. (3) al convențiilor semnate la Londra la 2 iunie 1928 și la Bruxelles la 26 iunie 1948, vor putea, în această țară, să facă obiectul reproducerilor, fără consimțământul autorului operei muzicale, până la expirarea unei perioade de 2 ani, socotiți de la data la care țara menționată devine legată prin prezen-

(3) Înregistrările făcute în baza alin. (1) și (2) ale prezentului articol și importate, fără autorizația părților interesate, într-o țară unde nu ar fi licite, vor putea fi sechestrate în acea țară.

ARTICOLUL 14

(1) Autorii de opere literare sau artistice au dreptul exclusiv de a autoriza: 1° adaptarea și reproducerea cinematografică a acestor opere și punerea în circulație a operelor astfel adaptate sau reproduse; 2° reprezentarea și executarea în public și transmiterea prin fir către public a operelor astfel adaptate sau reproduse.

(2) Adaptarea sub orice altă formă artistică a realizărilor cinematografice inspirate din opere literare sau artistice rămâne supusă autorizării autorilor operelor originale, fără a prejudicia autorizația autorilor lor.

(3) Dispozițiile art. 13 alin. (1) nu sunt aplicabile.

ARTICOLUL 14 bis

(1) Fără a se aduce atingere drepturilor de autor ale oricărei opere care ar fi putut fi adaptată sau reprodusă, opera cinematografică este protejată ca o operă originală. Titularul dreptului de autor asupra operei cinematografice beneficiază de aceleași drepturi ca și autorul unei opere originale, inclusiv de drepturile menționate în articolul precedent.

(2) a) Determinarea titularilor dreptului de autor asupra operei cinematografice este rezervată legislației țării unde este cerută protecția.

b) Cu toate acestea, în țările Uniunii, în care legislația recunoaște printre acești titulari pe autorii de contribuții aduse la realizarea operei cinematografice, aceștia, dacă s-au angajat să aducă astfel de contribuții, în afara unei prevederi contrare sau speciale, nu vor putea să se opună reproducerii, punerii în circulație, reprezentării și executării în public, transmiterii prin fir către public, radiodifuzării, comunicării către public, subtitrării și dublării textelor operei cinematografice.

c) Problema de a ști dacă forma angajamentului menționat mai sus, pentru aplicarea subalin. b), trebuie sau nu trebuie să fie un contract scris sau un act scris echivalent se reglementează de legislația țării Uniunii, în care producătorul operei cinematografice își are sediul sau reședința obișnuită. Se rezervă totuși legislației țării Uniunii, în care este cerută protecția, dreptul de a prevedea că acest angajament trebuie să fie un contract scris sau un act scris echivalent. Țările care folosesc acest drept vor trebui să notifice acest lucru directorului general, printr-o declarație scrisă, care va fi de îndată comunicată de către acesta din urmă tuturor celorlalte țări ale Uniunii.

d) Prin *prevedere contrară sau specială* trebuie să se înțeleagă orice condiție restrictivă care poate însoți angajamentul menționat.

(3) În afară de cazul în care legislația națională hotărăște altfel, dispozițiile subalin. (2) b) nu se aplică nici autorilor de scenarii, de dialoguri și de opere muzicale, create pentru realizarea operei cinematografice, nici realizatorului principal al acesteia. Totuși țările Uniunii, a căror legislație nu conține dispoziții privind aplicarea subalin. (2) b) realizatorului menționat, vor trebui să notifice aceasta directorului general, printr-o declarație scrisă, care va fi de îndată comunicată de către acesta din urmă tuturor celorlalte țări ale Uniunii.

ARTICOLUL 14 terț

(1) În ceea ce privește operele de artă originale și manuscrisele originale ale scriitorilor și compozitorilor, autorul — sau, după moartea sa, persoanele sau instituțiile cărora legislația națională le conferă calitatea — beneficiază de dreptul inalienabil de a fi interesat în operațiunile de vânzare având ca obiect opera sa, după prima cesiune făcută de acesta.

(2) Protecția prevăzută în alineatul precedent nu poate fi cerută în oricare dintre țările Uniunii, decât dacă legislația națională a autorului admite această protecție și în măsura în care ea este permisă de legislația țării în care această protecție este cerută.

(3) Modalitățile și procente percepute sunt determinate de fiecare legislație națională.

ARTICOLUL 15

(1) Pentru ca autorii de opere literare și artistice, protejați prin prezenta convenție, să fie, până la proba contrară, considerați ca atare și admiși în consecință, să exercite împotriva celorlalte părți ale Uniunii, drepturile de autor care sunt în posesia lor, este

suficient ca numele acestora să fie indicat pe operă, în modul obișnuit. Prezentul alineat se aplică chiar dacă acest nume este un pseudonim, atâta timp cât pseudonimul adoptat de autor nu lasă nici un dubiu asupra identității sale.

(2) Se prezumă drept producător al operei cinematografice, până la proba contrară, persoana fizică sau juridică al cărei nume este indicat pe această operă, în modul obișnuit.

(3) Pentru operele anonime și pentru operele semnate cu pseudonime, altele decât cele menționate la alin. (1), editorul al cărui nume este indicat pe operă este, până la proba contrară, îndreptățit să-l reprezinte pe autor; în această calitate el este îndreptățit să apere și să valorifice drepturile acestuia. Dispoziția prezentului alineat încetează să fie aplicabilă atunci când autorul își dezvăluie identitatea și își justifică calitatea.

(4) a) Pentru operele nepublicate, cu identitatea autorului necunoscută, dar pentru care este îndreptățită presupunerea că acest autor este resortisant al unei țări a Uniunii, se rezervă legislației acestei țări facultatea de a desemna autoritatea competentă care să-l reprezinte pe autor și să fie împuternicită să apere și să valorifice drepturile acestuia în țările Uniunii.

b) Țările Uniunii, care, în virtutea acestei dispoziții, vor proceda la o astfel de desemnare, vor notifica aceasta directorului general, printr-o declarație scrisă, în care vor fi indicate toate informațiile referitoare la autoritatea astfel desemnată. Directorul general va comunica de îndată această declarație tuturor celorlalte țări ale Uniunii.

ARTICOLUL 16

(1) Orice operă contrafăcută poate fi supusă sechestrului în țările Uniunii, în care opera originală are dreptul la protecția legală.

(2) Dispozițiile alineatului precedent sunt, deopotrivă, aplicabile reproducerilor provenind dintr-o țară în care opera nu este protejată sau a încetat de a mai fi protejată.

(3) Sechestrul se face potrivit legislației fiecărei țări.

ARTICOLUL 17

Dispozițiile prezentei convenții nu pot aduce nici un fel de prejudiciu dreptului, aparținând guvernului fiecărei țări a Uniunii, de a permite, de a supraveghea sau de a interzice, prin măsuri de legislație sau de poliție internă, circulația, reprezentarea, expunerea oricărei lucrări sau producții, față de care autoritatea competentă ar avea de exercitat acest drept.

ARTICOLUL 18

(1) Prezenta convenție se aplică tuturor operelor care, în momentul intrării sale în vigoare, nu au trecut încă în domeniul public al țării lor de origine, prin expirarea duratei protecției.

(2) Totuși, dacă o operă, prin expirarea duratei de protecție care îi fusese anterior recunoscută, a trecut în domeniul public al țării în care este cerută protecția, această operă nu va mai fi protejată din nou în această țară.

(3) Aplicarea acestui principiu se va face potrivit prevederilor cuprinse în convențiile speciale existente sau care se vor încheia în acest scop între țările Uniunii. În lipsa unor asemenea prevederi țările respective vor reglementa, fiecare în ceea ce o privește, modalitățile referitoare la această aplicare.

(4) Dispozițiile precedente se aplică, de asemenea, în cazul unor noi aderări la Uniune și în cazul în care protecția ar fi extinsă prin aplicarea art. 7 sau prin renunțare la rezerve.

ARTICOLUL 19

Dispozițiile prezentei convenții nu împiedică revendicarea aplicării unor dispoziții mai largi, care ar fi prescrise de legislația unei țări a Uniunii.

ARTICOLUL 20

Guvernele țărilor Uniunii își rezervă dreptul de a încheia între ele aranjamente particulare, în măsura în care acestea ar conferi autorilor drepturi mai întinse decât cele acordate prin prezenta convenție sau dacă ar conține alte prevederi, care să nu fie însă contrare prezentei convenții. Dispozițiile aranjamentelor existente, care corespund prezentei convenții, nu sunt afectate de prezenta convenție.

ARTICOLUL 21

(1) Dispozițiile speciale privind țările în curs de dezvoltare figurează în anexă.

(2) Sub rezerva dispozițiilor art. 28 subalin. (1) b), anexa este parte integrantă a prezentului act.

ARTICOLUL 22

(1) a) Uniunea are o adunare, alcătuită din țările Uniunii legate prin art. 22-26.

b) Guvernul fiecărei țări este reprezentat printr-un delegat care poate fi asistat de supleanți, de consilieri și de experți.

c) Cheltuielile fiecărei delegații sunt suportate de către guvernul care a desemnat-o.

(2) a) Adunarea: (i) tratează despre toate problemele privind menținerea și dezvoltarea Uniunii și aplicarea prezentei convenții; (ii) dă Biroului Internațional al Proprietății Intelectuale (denumit în continuare *Biroul internațional*), prevăzut în Convenția pentru instituirea organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale (denumită *Organizația*), directive referitoare la pregătirea conferințelor de revizuire, ținându-se seama, în mod formal, de observațiile țărilor Uniunii care nu sunt legate prin art. 22-26; (iii) examinează și aprobă rapoartele și activitățile directorului general al Organizației, referitoare la Uniune, și îi dă orice directive utile privind chestiunile de competența Uniunii; (iv) alege membrii Comitetului executiv al Adunării; (v) examinează și aprobă rapoartele și activitățile Comitetului său executiv și îi dă directive; (vi) stabilește programul, adoptă bugetul bienal al Uniunii și aprobă conturile sale de închidere; (vii) adoptă regulamentul financiar al Uniunii; (viii) creează comitetele de experți și grupurile de lucru, pe care le socotește utile pentru realizarea obiectivelor Uniunii; (ix) hotărăște care sunt țările nemembre ale Uniunii și care sunt organizațiile interguvernamentale și internaționale neguvernamentale, care pot fi admise la ședințele sale în calitate de observatori; (x) adoptă modificările art. 22-26; (xi) întreprinde orice altă acțiune corespunzătoare, în vederea atingerii obiectivelor Uniunii; (xii) îndeplinește orice alte sarcini care implică prezenta convenție; (xiii) exercită, sub rezerva acceptării lor, drepturile care îi sunt conferite de convenția pentru instituirea Organizației.

b) Adunarea statuează asupra problemelor care interesează și alte uniuni administrate de Organizație, după ce ia cunoștință de avizul Comitetului de coordonare al Organizației.

(3) a) Fiecare țară membră a Adunării dispune de un vot.

b) Jumătate din numărul țărilor membre ale Adunării constituie cvorumul.

c) Prin derogare de la dispozițiile subalin. b), dacă, cu prilejul unei sesiuni, numărul țărilor reprezentate este mai mic decât jumătate, însă egal sau superior unei treimi din numărul țărilor membre ale Adunării, aceasta poate lua hotărâri; totuși hotărârile Adunării, cu excepția celor care privesc procedura sa, nu devin executorii decât atunci când sunt îndeplinite condițiile enunțate mai jos. Biroul internațional comunică aceste hotărâri țărilor membre ale Adunării, care nu au fost reprezentate, invitându-le să exprime în scris, într-un termen de 3 luni, socotit de la data comunicării menționate, votul sau abținerea lor. Dacă, la expirarea acestui termen, numărul țărilor care și-au exprimat astfel votul sau abținerea lor este cel puțin egal cu numărul de țări care lipseau pentru atingerea cvorumului, cu prilejul sesiunii, aceste hotărâri devin executorii, cu condiția ca, în același timp, să fi fost obținută majoritatea necesară.

d) Sub rezerva dispozițiilor art. 26 alin. (2) hotărârile Adunării sunt luate cu majoritatea de două treimi din numărul voturilor exprimate.

e) Abținerea nu este considerată vot.

f) Un delegat nu poate reprezenta decât o singură țară și nu poate vota decât în numele acesteia.

g) Țările Uniunii, care nu sunt membre ale Adunării, sunt admise la ședințele sale în calitate de observatori.

(4) a) Adunarea se întrunește în sesiune ordinară o dată la 2 ani, la convocarea directorului general, și, în afară de cazuri excepționale, în aceleași perioade și în același loc cu Adunarea generală a Organizației.

b) Adunarea se întrunește în sesiune extraordinară, la convocarea directorului general, la cererea Comitetului executiv sau la cererea făcută de o pătrime din numărul țărilor membre ale Adunării.

ARTICOLUL 23

(1) Adunarea are un comitet executiv.

(2) a) Comitetul executiv este compus din țările alese de Adunare dintre țările membre ale acesteia. În afară de aceasta, țara pe teritoriul căreia Organizația își are sediul dispune, *ex officio*, de un loc în comitet, sub rezerva dispozițiilor art. 25 subalin. (7) b).

b) Guvernul fiecărei țări membre a Comitetului executiv este reprezentat printr-un delegat care poate fi asistat de supleanți, de consilieri și de experți.

c) Cheltuielile fiecărei delegații sunt suportate de guvernul care a desemnat-o.

(3) Numărul țărilor membre ale Comitetului executiv corespunde unei pătrimi din numărul țărilor membre ale Adunării. Pentru calculul locurilor care urmează să fie completate nu se ia în considerare restul rămas după împărțirea la patru.

(4) Cu prilejul alegerii de membri ai Comitetului executiv, Adunarea ține seama de repartizarea geografică echitabilă și de necesitatea pentru țările care sunt părți în aranjamentele speciale care ar putea fi stabilite, în legătură cu Uniunea, de a fi printre țările care constituie Comitetul executiv.

(5) a) Membrii Comitetului executiv rămân în funcție începând de la închiderea sesiunii Adunării, în cursul căreia ei au fost aleși, până la sfârșitul următoarei sesiuni ordinare a Adunării.

b) Membrii Comitetului executiv sunt reeligibili, în limita maximă de două treimi din numărul lor.

c) Adunarea reglementează modalitățile alegerii și ale eventualei realegeri a membrilor Comitetului executiv.

(6) a) Comitetul executiv: (i) pregătește proiectul ordinii de zi a Adunării; (ii) supune Adunării propuneri referitoare la proiectele de program și de buget bienal al Uniunii, pregătite de către directorul general; (iii) abrogat; (iv) supune Adunării, cu comentariile corespunzătoare, rapoartele periodice ale directorului general și rapoartele anuale de verificare a conturilor; (v) ia toate măsurile utile în vederea executării programului Uniunii de către directorul general, în conformitate cu hotărârile Adunării și ținând seama de împrejurările care survin între două sesiuni ordinare ale Adunării; (vi) îndeplinește orice alte sarcini care îi sunt atribuite în cadrul prezentei convenții.

b) Asupra chestiunilor care interesează, deopotrivă, și alte uniuni administrate de Organizație, Comitetul executiv statuează, luând cunoștință de avizul Comitetului de coordonare al Organizației.

(7) a) Comitetul executiv se întrunește în sesiune ordinară o dată pe an, la convocarea directorului general, pe cât posibil în aceeași perioadă și în același loc cu Comitetul de coordonare al Organizației.

b) Comitetul executiv se întrunește în sesiune extraordinară, la convocarea adresată de către directorul general fie din inițiativa acestuia, fie la cererea președintelui său sau a unei pătrimi din numărul membrilor săi.

(8) a) Fiecare țară membră a Comitetului executiv dispune de un vot.

b) Jumătate din numărul țărilor membre ale Comitetului executiv constituie cvorumul.

c) Hotărârile sunt luate cu majoritatea simplă a numărului voturilor exprimate.

d) Abținerea nu este considerată vot.

e) Un delegat nu poate reprezenta decât o singură țară și nu poate vota decât în numele acesteia.

(9) Țările Uniunii, care nu sunt membre ale Comitetului executiv, sunt admise la întrunirile sale în calitate de observatori.

(10) Comitetul executiv adoptă regulamentul său interior.

ARTICOLUL 24

(1) a) Sarcinile administrative care incumbă Uniunii sunt îndeplinite de către Biroul internațional, care succede Biroului Uniunii reunit cu Biroul Uniunii instituit prin Convenția internațională pentru protecția proprietății industriale.

b) Biroul internațional asigură în sprijin secretariatul diferitelor organe ale Uniunii.

c) Directorul general al Organizației este cel mai înalt funcționar al Uniunii și o reprezintă.

(2) Biroul internațional asigură și publică informațiile privitoare la protecția dreptului de autor. Fiecare țară a Uniunii comunică, de îndată ce este posibil, Biroului internațional, textul oricărei legi noi, precum și orice texte oficiale cu privire la protecția dreptului de autor.

(3) Biroul internațional este instituit în conformitate cu regulamentul său interior.

(4) Biroul internațional procură oricărei țări a Uniunii, la cererea sa, informații asupra chestiunilor privitoare la protecția dreptului de autor.

(5) Biroul internațional elaborează studii și asigură servicii, în scopul facilitării protecției dreptului de autor.

(6) Directorul general și orice membru al personalului desemnat de el iau parte, fără drept de vot, la toate întrunirile Adunării, ale Comitetului executiv și ale oricărui alt comitet de experți sau grup de lucru. Directorul general sau un membru al personalului desemnat de către acesta este, de drept, secretarul acestor organe.

(7) a) Biroul internațional, potrivit directivei Adunării și în cooperare cu Comitetul executiv, pregătește conferințele de revizuire a dispozițiilor convenției, altele decât cele cuprinse în art. 22-26.

b) Biroul internațional poate consulta organizațiile interguvernamentale și internaționale neguvernamentale asupra pregătirii conferințelor de revizuire.

c) Directorul general și persoanele desemnate de el iau parte, fără drept de vot, la deliberări în cadrul acestor conferințe.

(8) Biroul internațional execută orice alte sarcini care îi sunt atribuite.

ARTICOLUL 25

(1) a) Uniunea are un buget.

b) Bugetul Uniunii cuprinde veniturile și cheltuielile proprii ale Uniunii, contribuția sa la bugetul cheltuielilor comune ale uniunilor, precum și, dacă este cazul, suma pusă la dispoziție bugetului Conferinței Organizației.

c) Sunt considerate ca fiind cheltuieli comune ale uniunilor cheltuielile care nu sunt atribuite în mod exclusiv Uniunii, ci și uneia sau mai multor alte uniuni administrate de către Organizație. Partea Uniunii la aceste cheltuieli comune este proporțională cu interesul pe care aceste cheltuieli îl prezintă pentru ea.

(2) Bugetul Uniunii se stabilește ținându-se seama de necesitățile de coordonare cu bugetele celorlalte uniuni administrate de Organizație.

(3) Bugetul Uniunii este finanțat din următoarele venituri:

(i) contribuțiile țărilor Uniunii;

(ii) taxele și sumele datorate pentru serviciile făcute de Biroul internațional în numele Uniunii;

(iii) produsul vânzării publicațiilor Biroului internațional privind Uniunea și drepturile aferente acestor publicații;

(iv) donațiile, legatele și subvențiile;

(v) chirii, dobânzile și diverse alte venituri.

(4) a) Pentru determinarea părții sale de contribuție la buget, fiecare țară din Uniune este încadrată într-o clasă și își plătește contribuțiile anuale pe baza unui număr de unități, fixat după cum urmează:

clasa I	25
clasa a II-a	20
clasa a III-a	15
clasa a IV-a	10
clasa a V-a	5
clasa a VI-a	3
clasa a VII-a	1

b) Fiecare țară indică, în momentul depunerii instrumentului său de ratificare sau de aderare, dacă nu a făcut-o anterior, clasa în care dorește să fie încadrată. Ea poate să-și schimbe clasa. Dacă alege o clasă inferioară, țara respectivă trebuie să aducă acest lucru la cunoștință Adunării, cu prilejul uneia dintre sesiunile sale ordinare. O astfel de modificare își produce efectul de la începutul anului calendaristic următor acestei sesiuni.

c) Contribuția anuală a fiecărei țări constă dintr-o sumă, al cărei raport față de suma totală a contribuțiilor anuale la bugetul Uniunii tuturor țărilor este același ca și raportul dintre numărul unităților clasei în care este încadrată și numărul total al unităților tuturor țărilor.

d) Contribuțiile sunt achitate la data de 1 ianuarie a fiecărui an.

e) Țara aflată în întârziere cu plata contribuțiilor sale nu își poate exercita dreptul de vot în nici unul dintre organele Uniunii a cărei membră este, dacă totalul restanțelor sale este egal sau superior totalului contribuțiilor pe care le datorează pentru 2 ani expirați. Totuși țara respectivă poate fi autorizată să-și păstreze exercitiul dreptului de vot în cadrul organului menționat, atâta timp cât acesta din urmă consideră că întârzierea este rezultatul unor împrejurări

f) În cazul în care bugetul nu este adoptat înainte de începutul noului exercițiu bugetar, bugetul anului precedent este reînnoit, potrivit modalităților prevăzute de regulamentul financiar.

(5) Totalul taxelor și al sumelor datorate pentru servicii făcute de către Biroul internațional, în numele Uniunii, este stabilit de directorul general, care raportează despre aceasta Adunării și Comitetului executiv.

(6) a) Uniunea posedă un fond de rulment constituit dintr-un vărsământ unic, efectuat de fiecare țară a Uniunii. Dacă fondul devine insuficient, Adunarea hotărăște majorarea lui.

b) Totalul vărsământului inițial al fiecărei țări la fondul sus-menționat sau al participării la majorarea acestuia este proporțional cu contribuția acestei țări pentru anul în cursul căruia este constituit fondul sau s-a hotărât majorarea.

c) Proporția și modalitățile vărsământului sunt stabilite de către Adunare, la propunerea directorului general și după avizul Comitetului de coordonare al Organizației.

(7) a) Acordul asupra sediului, încheiat cu țara pe teritoriul căreia Organizația își are sediul, prevede că, dacă fondul de rulment este insuficient, această țară acordă avansuri. Totalul acestor avansuri și condițiile în care ele sunt acordate formează, în fiecare caz, obiectul unor acorduri separate între țara în cauză și Organizație. Atâta timp cât este obligată să acorde avansuri, această țară dispune *ex officio* de un loc în Comitetul executiv.

b) Țara prevăzută la subalin. a) și Organizația au, fiecare, dreptul să denunțe angajamentul de a acorda avansuri, prin intermediul unei notificări scrise. Denunțarea își produce efectul la 3 ani după sfârșitul anului în cursul căruia ea a fost notificată.

(8) Verificarea conturilor este asigurată, potrivit modalităților prevăzute de regulamentul financiar, de către una sau mai multe țări ale Uniunii sau de către controlori externi, care sunt, cu consimțământul lor, desemnați de Adunare.

ARTICOLUL 26

(1) Propunerile pentru modificarea art. 22, 23, 24, 25 și a prezentului articol pot fi prezentate de orice țară membră a Adunării, de către Comitetul executiv sau de către directorul general. Aceste propuneri sunt comunicate de către acesta din urmă țărilor membre ale Adunării cu cel puțin 6 luni înainte de a fi supuse examinării Adunării.

(2) Orice modificare a articolelor menționate la alin. (1) trebuie adoptată de Adunare. Pentru adoptare sunt necesare trei pătrimi din numărul voturilor exprimate; cu toate acestea, orice modificare a art. 22 și a prezentului alineat trebuie adoptată cu patru cincimi din numărul voturilor exprimate.

(3) Orice modificare a articolelor menționate la alin. (1) intră în vigoare la o lună după primirea, de către directorul general, a notificărilor scrise de acceptare, făcute în conformitate cu regulile constituționale respective, din partea a trei pătrimi din numărul țărilor care erau membre ale Adunării în momentul când modificarea a fost adoptată. Orice modificare, astfel acceptată, a articolelor menționate obligă toate țările care sunt membre ale Adunării în momentul în care modificarea intră în vigoare sau care devin membre ale acesteia la o dată ulterioară; totuși orice modificare care majorează obligațiile financiare ale țărilor Uniunii nu obligă decât pe cele care au notificat acceptarea modificării menționate.

ARTICOLUL 27

(1) Prezenta convenție va fi supusă revizuirilor, pentru a i se aduce îmbunătățiri de natură să perfecționeze sistemul Uniunii.

(2) În acest scop, vor avea loc, în mod succesiv, conferințe într-una dintre țările Uniunii între delegații acestor țări.

(3) Sub rezerva dispozițiilor art. 26, aplicabil la modificarea art. 22-26, pentru orice revizuire a prezentului act, inclusiv a anexei, este necesară unanimitatea voturilor exprimate.

ARTICOLUL 28

(1) a) Fiecare dintre țările Uniunii care a semnat prezentul act, poate să-l ratifice și, dacă nu l-a semnat, poate adera la el. Instrumentele de ratificare sau de aderare se depun la directorul general.

b) Fiecare din țările Uniunii poate declara, în instrumentul său de ratificare sau de aderare, că ratificarea sau aderarea sa nu este aplicabilă art. 1-21 și anexei; totuși, dacă această țară a făcut deja o

ea nu poate decât să declare că ratificarea sau aderarea sa nu se aplică articolelor 1–20.

c) Fiecare dintre țările Uniunii, care, în conformitate cu subalin. b), a exclus dintre efectele ratificării sau aderării sale dispozițiile menționate la subalin. b), poate ca, în orice moment ulterior, să declare că extinde efectele ratificării sau aderării sale la aceste dispoziții. O asemenea declarație se depune la directorul general.

(2) a) Art. 1–21 și anexa intră în vigoare la 3 luni după ce au fost îndeplinite următoarele două condiții:

(i) cel puțin 5 țări ale Uniunii au ratificat prezentul act sau au aderat la acesta, fără a face vreo declarație conform subalin. (1) b);

(ii) Spania, S.U.A., Franța și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord au devenit legate prin Convenția universală asupra dreptului de autor, astfel cum a fost revizuită la Paris la 24 iulie 1971.

b) Intrarea în vigoare, prevăzută la subalin. a), este efectivă pentru țările Uniunii, care, cu cel puțin 3 luni înainte de intrarea în vigoare menționată mai sus, au depus instrumentele de ratificare sau de aderare care nu conțin o declarație conform subalin. (1) b).

c) Pentru toate țările Uniunii cărora nu li se aplică prevederile subalin. b) și care ratifică prezentul act sau aderă la el fără a face o declarație conform subalin. (1) b), art. 1–21 și anexa intră în vigoare la 3 luni după data la care directorul general a notificat depunerea instrumentului de ratificare sau de aderare necesar, doar dacă în instrumentul depus a fost indicată o altă dată ulterioară. În acest ultim caz, art. 1–21 și anexa intră în vigoare, pentru această țară, la data astfel indicată.

d) Dispozițiile subalin. a)–c) nu afectează aplicarea art. VI din anexă.

(3) Pentru orice țară a Uniunii, care ratifică prezentul act sau care aderă la el cu sau fără declarație conform subalin. (1) b), art. 22–38 intră în vigoare la 3 luni după data la care directorul general a notificat depunerea instrumentului necesar de ratificare sau de aderare, dacă nu cumva în instrumentul depus nu este indicată o dată ulterioară. În acest ultim caz, art. 22–38 intră în vigoare pentru această țară la data astfel indicată.

ARTICOLUL 29

(1) Orice țară din afara Uniunii poate adera la prezentul act și poate deveni, prin acest fapt, parte la prezenta convenție și membră a Uniunii. Instrumentele de aderare se depun la directorul general.

(2) a) Sub rezerva subalin. b), pentru orice țară din afara Uniunii prezenta convenție intră în vigoare la 3 luni după data la care directorul general a notificat depunerea instrumentului de aderare a acesteia, dacă nu cumva în instrumentul depus nu este indicată o dată ulterioară. În acest ultim caz, pentru această țară prezenta convenție intră în vigoare la data astfel indicată.

b) Dacă intrarea în vigoare, prin aplicarea subalin. a), precede intrarea în vigoare a art. 1–21 și a anexei, prin aplicarea art. 28 subalin. (2) a), țara respectivă va fi legată în această perioadă prin aplicarea art. 1–20 ale Actului de la Bruxelles al prezentei convenții, care sunt înlocuite cu art. 1–21 și cu anexa.

ARTICOLUL 29 bis

Ratificarea prezentului act sau aderarea la acest act a oricărei țări care nu este legată prin art. 22–38 ale Actului de la Stockholm al prezentei convenții, cu scopul unic de a putea aplica art. 14 alin. (2) al convenției care instituie Organizația, este echivalentă cu ratificarea Actului de la Stockholm sau cu aderarea la acest act, cu limitarea prevăzută la art. 28 subalin. (1) b) (i) al respectivului act.

ARTICOLUL 30

(1) Sub rezerva excepțiilor permise de art. (2) al prezentului articol, de art. 28 subalin. (1) b) și de art. 30 alin. (2), precum și de anexă, ratificarea sau aderarea implică îndeplinirea la toate clauzele și la toate avantajele prevăzute de prezenta convenție.

(2) a) Orice țară a Uniunii, care ratifică prezentul act sau care aderă la el, poate, sub rezerva art. 1 alin. (2) din anexă, să își mențină rezervele pe care le-a formulat anterior, cu condiția de a declara aceasta o dată cu depunerea instrumentului său de ratificare sau de

b) Orice țară din afara Uniunii, atunci când aderă la prezenta convenție și sub rezerva art. V alin. (2) din anexă, poate să declare că înțelege să substituie, cel puțin în mod provizoriu, art. 8 din prezentul act privind dreptul la traducere, dispozițiile art. 5 din convenția Uniunii din anul 1886, completată la Paris în anul 1896, înțelegându-se foarte bine că aceste dispoziții nu se referă decât la traducerea într-o limbă general folosită în această țară. Sub rezerva art. I subalin. (6) b) din anexă, în ceea ce privește dreptul de traducere a operelor care au ca țară de origine o țară care face uz de o asemenea rezervă, orice țară are posibilitatea de a aplica o protecție echivalentă cu cea acordată de țara menționată.

c) Orice țară poate, în orice moment, să retragă astfel de rezerve, prin notificare adresată directorului general.

ARTICOLUL 31

(1) Orice țară poate declara în instrumentul său de ratificare sau de aderare ori îl poate informa pe directorul general, prin notificare scrisă, în orice moment ulterior, că prezenta convenție este aplicabilă întregului sau unei părți din teritoriile desemnate în declarația sau în notificarea sa, pentru care își asumă responsabilitatea relațiilor externe.

(2) Orice țară care a făcut o astfel de declarație sau a efectuat o astfel de notificare poate, în orice moment, să notifice directorului general că prezenta convenție încetează să mai fie aplicabilă întregului sau unei părți din aceste teritorii.

(3) a) Orice declarație făcută în baza alin. (1) produce efecte la aceeași dată cu ratificarea sau cu aderarea instrumentului în care ea a fost inclusă, iar orice notificare efectuată în baza acestui alineat produce efecte la 3 luni după notificarea sa de către directorul general.

b) Orice notificare efectuată în baza alin. (2) produce efect la 12 luni după primirea sa de către directorul general.

(4) Prezentul articol nu poate fi interpretat ca implicând recunoașterea sau acceptarea tacită de către una dintre țările Uniunii a situației de fapt din orice teritoriu căruia prezenta convenție i se aplică, de către o altă țară din Uniune, în virtutea unei declarații făcute în aplicarea alin. 1.

ARTICOLUL 32

(1) Prezentul act înlocuiește, în raporturile dintre țările Uniunii și în măsura în care el se aplică, Convenția de la Berna din 9 septembrie 1886 și actele de revizuire subsecvente. În raporturile cu țările Uniunii, care nu ar ratifica prezentul act sau care nu ar adera la el, actele în vigoare din trecut își păstrează aplicabilitatea în totalitatea lor sau în măsura în care prezentul act nu le înlocuiește în baza frazei precedente.

(2) Țările din afara Uniunii, care devin părți la prezentul act, îl aplică, sub rezerva dispozițiilor alin. (3), față de orice țară a Uniunii care nu este legată prin acest act sau care, deși este legată prin el, a făcut declarația prevăzută la art. 28 subalin. (1) b). Aceste țări admit ca țara respectivă din Uniune, în relațiile sale cu ele:

(i) să aplice dispozițiile din actul cel mai recent la care această țară este parte; și

(ii) sub rezerva art. I alin. (6) din anexă, să aibă dreptul de a adapta protecția la nivelul prevăzut de prezentul act.

(3) Orice țară, care a invocat beneficiul unuia dintre drepturile prevăzute în anexă, poate aplica dispozițiile anexei care privesc dreptul sau drepturile al căror beneficiu l-a invocat în relațiile sale cu orice altă țară din Uniune, care nu este parte la prezentul act, cu condiția ca aceasta din urmă să accepte aplicarea respectivelor dispoziții.

ARTICOLUL 33

(1) Orice diferend între două sau mai multe țări ale Uniunii, referitor la interpretarea sau la aplicarea prezentei convenții, care nu va fi rezolvat prin negocieri, poate fi adus în fața Curții Internaționale de Justiție de către oricare dintre țările în cauză, prin petiție, în conformitate cu Statutul Curții, în afară de cazul în care țările în cauză nu s-ar înțelege asupra unui alt mod de reglementare. Biroul internațional va fi informat de către țara reclamantă asupra diferendului supus Curții; la rândul său, Biroul internațional va aduce acest fapt la

(2) Oricare țară, în momentul în care semnează prezentul act ori când depune instrumentul său de ratificare sau de aderare, poate să declare că nu se consideră legată de dispozițiile alin. (1). În privința oricărui diferend între o asemenea țară și orice altă țară a Uniunii, dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile.

(3) Orice țară care a făcut o declarație în conformitate cu dispozițiile alin. (2) poate, în orice moment, să o retragă printr-o notificare adresată directorului general.

ARTICOLUL 34

(1) Sub rezerva art. 29bis, după intrarea în vigoare a art. 1—21 și a anexei, nici o țară nu poate adera sau ratifica acte anterioare prezentei convenții.

(2) După intrarea în vigoare a art. 1—21 și a anexei, nici o țară nu mai poate face declarații în virtutea art. 5 din Protocolul privind țările în curs de dezvoltare, anexat la Actul de la Stockholm.

ARTICOLUL 35

(1) Prezenta convenție rămâne în vigoare pe o durată nelimitată.

(2) Orice țară poate să denunțe prezentul act prin notificare adresată directorului general. Această denunțare implică și denunțarea tuturor actelor anterioare și nu își produce efectul decât față de țara care a denunțat, convenția rămânând în vigoare și executorie față de celelalte țări ale Uniunii.

(3) Denunțarea își produce efectul la un an după ziua în care directorul general a primit notificarea.

(4) Dreptul de denunțare prevăzut de prezentul articol nu poate fi exercitat de o țară înaintea expirării unui termen de 5 ani calculați de la data când țara respectivă a devenit membră a Uniunii.

ARTICOLUL 36

(1) Orice țară care este parte la prezenta convenție se angajează să adopte, potrivit constituției sale, măsurile necesare pentru asigurarea aplicării prezentei convenții.

(2) Se înțelege că, în momentul în care o țară devine legată prin prezenta convenție, ea trebuie să fie în măsură, potrivit legislației sale interne, să poată aplica dispozițiile prezentei convenții.

ARTICOLUL 37

(1) a) Prezentul act este semnat într-un singur exemplar în limbile engleză și franceză și, sub rezerva alin. (2), este depus la directorul general.

b) Texte oficiale sunt stabilite de către directorul general, după consultări cu guvernele interesate, în limbile germană, arabă, spaniolă, italiană și portugheză și în celelalte limbi pe care Adunarea le poate indica.

c) În caz de contestație asupra interpretării diferitelor texte, textul în limba franceză va fi cel hotărâtor.

(2) Prezentul act rămâne deschis spre semnare până la data de 31 ianuarie 1972. Până la această dată exemplarul menționat la subalin. (1) a) va fi depus la Guvernul Republicii Franceze.

(3) Directorul general transmite două copii certificate conforme cu textul semnat al prezentului act guvernelor tuturor țărilor Uniunii și, la cerere, guvernului oricărei alte țări.

(4) Directorul general va înregistra prezentul act la Secretariatul Organizației Națiunilor Unite.

(5) Directorul general notifică guvernelor tuturor țărilor Uniunii semnăturile, depunerea instrumentelor de ratificare sau de aderare și a declarațiilor cuprinse în aceste instrumente ori făcute prin aplicarea art. 28 subalin. (1) c), art. 30 subalin. (2) a) și b) și a art. 33 alin. (2), intrarea în vigoare a oricăror dispoziții ale prezentului act, notificările de denunțare și de notificare făcute în aplicarea art. 30 subalin. (2) c), a art. 31 alin. (1) și (2), a art. 33 alin. (3) și a art. 38 alin. (1), ca și notificările prevăzute în anexă.

ARTICOLUL 38

(1) Țările Uniunii, care nu au ratificat prezentul act sau care nu au aderat la el și care nu sunt legate prin art. 22—26 din Actul de la Stockholm, pot, ca, până la 26 aprilie 1975, dacă doresc, să-și exercite drepturile prevăzute prin articolele menționate, ca și cum ar fi legate prin ele. Orice țară care dorește să-și exercite drepturile respective depune în acest scop la directorul general o notificare care își produce efectul la data primirii sale. Asemenea țări sunt considerate membre ale Adunării până la data menționată.

(2) Atâta timp cât toate țările Uniunii au devenit membre ale Organizației, Biroul internațional al Organizației acționează și în calitate de birou al Uniunii, iar directorul general, în calitate de director al acestui birou.

(3) Dacă toate țările Uniunii au devenit membre ale Organizației, drepturile, obligațiile și bunurile Biroului Uniunii revin, de drept, Biroului internațional al Organizației.

ANEXĂ

ARTICOLUL I

(1) Orice țară, considerată, potrivit practicii stabilite de Adunarea Generală a Națiunilor Unite, țară în curs de dezvoltare, care ratifică prezentul act, din care prezenta anexă face parte integrantă, sau care aderă la el și care, ținând seama de situația sa economică și de nevoile sale sociale sau culturale, nu se consideră în măsură să ia de îndată dispozițiile de natură să asigure protecția tuturor drepturilor, astfel cum sunt prevăzute în acest act, printr-o notificare depusă la directorul general, în momentul depunerii instrumentului său de ratificare sau de aderare ori sub rezerva art. V subalin. (1) c), poate să declare la orice dată ulterioară că va invoca beneficiul facultății prevăzute la art. II sau al celei prevăzute la art. III ori beneficiul ambelor acestor facultăți. În loc să invoce beneficiul facultății prevăzute la art. II, ea poate să facă declarație în conformitate cu art. V subalin. (1) a).

(2) a) Orice declarație făcută în termenii alin. (1) și notificată înainte de expirarea unei perioade de 10 ani calculați de la intrarea în vigoare a art. 1—21 și a prezentei anexă, în conformitate cu art. 28 alin. (2), rămâne valabilă până la expirarea respectivei perioade. Ea poate fi reînnoită, în totalitate sau parțial, pentru alte

general, nu mai târziu de 15 luni, dar nu mai puțin de 3 luni înaintea expirării perioadei de 10 ani, în curs.

b) Orice declarație făcută în termenii alin. (1) și notificată după expirarea unei perioade de 10 ani calculați de la intrarea în vigoare a art. 1—21 și a prezentei anexă, în conformitate cu art. 28 alin. (2), rămâne valabilă până la expirarea perioadei de 10 ani, în curs. Ea poate fi reînnoită, astfel cum se menționează în fraza a doua a subalin. a).

(3) Orice țară a Uniunii, care încetat să mai fie considerată țară în curs de dezvoltare, astfel cum este prevăzut în alin. (1), nu mai este abilitată să-și reînnoiască declarația, așa cum este prevăzut la alin. (2), și, fie că își retrage sau nu oficial declarația, această țară va pierde posibilitatea de a invoca beneficiul facultăților vizate la alin. (1), fie la expirarea perioadei de 10 ani, în curs, fie la 3 ani după ce a încetat să mai fie considerată țară în curs de dezvoltare, trebuind să se aplice termenul care expiră cel mai târziu.

(4) Dacă în momentul în care declarația făcută în termenii alin. (1) sau (2) își încetează valabilitatea există în stoc exemplare produse în baza unei licențe acordate sub imperiul dispozițiilor prezentei anexă, aceste exemplare vor continua să fie puse în circulație

(5) Orice țară care este legată prin dispozițiile prezentului act și care a depus o declarație sau o notificare conform art. 31 alin. (1) privind aplicarea respectivului act la un teritoriul special, a cărui situație poate fi considerată analoagă celei din țările vizate la alin. (1), poate face, pentru acest teritoriu, declarația prevăzută la alin. (1) și notificarea reinnoirii prevăzută la alin. (2). Atâta timp cât această declarație sau notificare va fi valabilă, dispozițiile prezentei anexe se vor aplica teritoriului pentru care a fost făcută.

(6) a) Faptul că o țară invocă beneficiul uneia dintre facultățile prevăzute la alin. (1) nu permite unei țări să acorde operelor, a căror țară de origine este prima țară în chestiune, o protecție inferioară celei pe care este obligată să o acorde conform art. 1-20.

b) Dreptul de reciprocitate prevăzut la art. 30 subalin. (2) b) fraza a doua, până la data la care expiră termenul ce se aplică conform art. 1 alin. (3), nu poate fi exercitat pentru operele a căror țară de origine este o țară care a făcut o declarație în conformitate cu art. V subalin. (1) a).

ARTICOLUL II

(1) Orice țară care a declarat că va invoca beneficiul facultății prevăzute la prezentul articol, în ceea ce privește operele publicate ca imprimate sau sub altă formă analoagă de reproducere, va fi abilitată să substituie dreptului exclusiv de traducere prevăzut la art. 8 un regim de licențe neexclusive și necesionabile, acordate de către autoritatea competentă în condițiile de mai jos și în conformitate cu art. IV.

(2) a) Sub rezerva alin. (3), dacă, la expirarea unei perioade de 3 ani sau a unei perioade mai lungi, determinate de legislația națională a țării respective, calculată de la prima publicare a unei opere, nu s-a publicat în această țară o traducere a acesteia într-o limbă de folosință generală de către titularul dreptului de traducere sau cu autorizarea sa, orice resortisant al respectivei țări va putea obține o licență pentru a face traducerea operei în limba respectivă și a publica această traducere sub formă imprimată ori sub orice altă formă analoagă de reproducere.

b) O licență poate fi acordată și în virtutea prezentului articol, dacă sunt epuizate toate edițiile traducerii publicate în limba respectivă.

(3) a) În cazul traducerii într-o limbă care nu este de folosință generală într-una sau mai multe țări dezvoltate, membre ale Uniunii, perioada de 3 ani, prevăzută la subalin. (2) a), va fi înlocuită cu o perioadă de un an.

b) Orice țară vizată la alin. (1), cu acordul unanim al țărilor dezvoltate, membre ale Uniunii, în care aceeași limbă este de folosință generală, în cazul traducerii în această limbă, va putea înlocui perioada de 3 ani, prevăzută la subalin. (2) a), cu o perioadă mai scurtă, fixată conform acordului mai sus citat, această perioadă neputând fi totuși mai scurtă de un an. Totuși dispozițiile cuprinse în fraza precedentă nu se aplică dacă limba despre care este vorba este limba engleză, spaniolă sau franceză. Orice acord în acest sens va fi notificat directorului general de către guvernele care l-au încheiat.

(4) a) Orice licență prevăzută în prezentul articol nu poate fi acordată înaintea expirării unui termen suplimentar de 6 luni, în cazul în care aceasta poate fi obținută la expirarea unei perioade de 3 ani, și de 9 luni, în cazul în care licența poate fi obținută la expirarea unei perioade de un an:

(i) calculată de la data la care petentul îndeplinește formal-

(ii) sau, dacă nu este cunoscută identitatea ori adresa titularului dreptului de traducere, calculată de la data la care petentul procedează, astfel cum prevede art. IV alin. (2), la trimiterea copiilor de pe cererea înaintată de el autorității competente să acorde licența.

b) Dacă, în decursul termenului de 6 sau 9 luni, titularul dreptului de traducere sau cu autorizarea sa publică o traducere în limba pentru care a fost înaintată o cerere, nu se va mai acorda nici o licență în baza prezentului articol.

(5) Orice licență prevăzută în prezentul articol va fi acordată numai pentru uz școlar, universitar sau pentru cercetare.

(6) Dacă traducerea unei opere este publicată de titularul dreptului de autor sau cu autorizarea sa la un preț comparabil cu cel practicat în țara respectivă pentru opere analoage, orice licență acordată în baza prezentului articol va expira, dacă această traducere este în aceeași limbă, iar conținutul său este în mod esențial același cu cel al traducerii publicate în baza licenței. Punerea în circulație a tuturor exemplarelor produse deja înaintea expirării licenței va putea continua până la epuizarea lor.

(7) Pentru operele compuse, în principal, din ilustrații, licența pentru traducerea și publicarea textului și pentru reproducerea și publicarea ilustrațiilor nu poate fi acordată decât dacă sunt îndeplinite în mod egal condițiile prevăzute la art. III.

(8) Dacă autorul a retras din circulație toate exemplarele operei sale, în virtutea prezentului articol nu poate fi acordată nici o licență.

(9) a) Licența pentru a face traducerea unei opere, care a fost publicată sub formă imprimată sau sub orice altă formă analoagă de reproducere, poate fi acordată și oricărui organism de radiodifuziune, care își are sediul într-o țară prevăzută la alin. (1), ca urmare a unei cereri făcute la autoritatea competentă din această țară de către organismul respectiv, cu condiția să fie îndeplinite toate condițiile următoare:

(i) traducerea să fie făcută pe baza unui exemplar produs și obținut în conformitate cu legislația țării respective;

(ii) traducerea să fie utilizabilă numai în emisiuni destinate procesului de învățământ sau difuzării informațiilor cu caracter științific ori tehnic, adresate experților dintr-o anumită profesie;

(iii) traducerea să fie utilizată exclusiv în scopurile enumerate la pct. (ii) în emisiuni făcute legal și destinate beneficiarilor de pe teritoriul respectivei țări, inclusiv în emisiuni făcute cu mijloace de înregistrare sonore sau vizuale, realizate legal și exclusiv pentru astfel de emisiuni;

(iv) toate utilizările traducerii să nu aibă nici un fel de caracter lucrativ.

b) Înregistrările sonore sau vizuale ale unei traducerii făcute de către un organism de radiodifuziune pe baza unei licențe acordate în virtutea prezentului alineat, în scopul și sub rezerva condițiilor enumerate la subalin. a) și cu acordul acestui organism, pot fi utilizate de orice alt organism de radiodifuziune care-și are sediul în țara a cărei autoritate competentă a acordat licența în cauză.

c) Dacă toate criteriile și condițiile enumerate la subalin. a) sunt respectate, licența poate fi acordată și organismului de radiodifuziune pentru traducerea oricărui text înglobat într-o fixare audiovizuală, făcută și publicată numai în scopul educației școlare sau universitare.

d) Sub rezerva celor prevăzute la subalin. a) și c), dispozițiile alin. anterior se aplică și în baza prezentei alineate.

ARTICOLUL III

(1) Orice țară care declară că va invoca beneficiul facultății prevăzute în prezentul articol va fi abilitată să substituie dreptului exclusiv de reproducere, prevăzut la art. 9, un regim de licențe neexclusive și necesionabile, acordate de către autoritatea competentă în condițiile care urmează și în conformitate cu art. IV.

(2) a) Referitor la opera căreia i se aplică prezentul articol în virtutea alin. (7) și dacă la expirarea: (i) perioadei fixate la alin. (3) și calculate începând cu prima publicare a unei ediții determinate din acea operă; sau (ii) unei perioade mai lungi, fixate de legislația națională a țării vizate la alin. (1) și calculate începând cu aceeași dată, nu au fost puse în vânzare exemplare din această ediție în această țară pentru a răspunde fie nevoilor marelui public, fie ale învățământului școlar și universitar, de către titularul dreptului de reproducere sau cu autorizarea sa, la un preț comparabil cu cel practicat în respectiva țară pentru operele analoage, orice resortisant din țara respectivă poate obține o licență pentru reproducerea și publicarea acestei ediții, la acel preț sau la un preț inferior, pentru a răspunde nevoilor învățământului școlar și universitar.

b) O licență pentru reproducerea și publicarea unei ediții care a fost pusă în circulație conform subalin. a) poate fi, de asemenea, acordată în virtutea condițiilor prevăzute de prezentul articol, dacă, după expirarea perioadei aplicabile, timp de 6 luni, în țară, nu mai sunt în vânzare exemplare autorizate din această ediție, considerată a răspunde fie nevoilor marelui public, fie ale învățământului școlar și universitar, la un preț comparabil cu cel care este cerut în respectiva țară pentru opere analoage.

c) Perioada la care se referă subalin. (2) a) (i) este de 5 ani. Totuși:

- (i) pentru operele care tratează științe exacte, științe naturale și științe tehnologice, perioada va fi de 3 ani;
- (ii) pentru operele care țin de domeniul imaginației, cum ar fi: romanele, operele politice, dramatice și muzicale, cât și pentru cărțile de artă, perioada va fi de 7 ani.

(4) a) În cazul în care licența poate fi obținută la expirarea unei perioade de 3 ani, aceasta nu va putea fi acordată, în virtutea prezentului articol, înainte de expirarea unui termen de 6 luni:

- (i) calculat de la data la care solicitantul îndeplinește formalitățile prevăzute la art. IV alin. (1);
- (ii) sau, dacă identitatea ori adresa titularului dreptului de reproducere nu este cunoscută, calculat de la data la care solicitantul procedează, astfel cum prevede art. IV alin. (2), la trimiterea copiilor de pe solicitare, prezentate de el autorității competente să acorde licența.

b) În celelalte cazuri și dacă este aplicabil art. IV alin. (2), licența nu poate fi acordată înainte de expirarea unui termen de 3 luni, calculat de la trimiterea copiilor de pe solicitare.

c) Dacă, în cadrul termenului de 6 sau de 3 luni prevăzut la subalin. a) și b), a avut loc punerea în vânzare, astfel cum se arată la subalin. (2) a), nu se va acorda nici o licență în virtutea prezentului articol.

d) Nu se acorda nici o licență, dacă autorul a retras din circulație toate exemplarele ediției pentru care a fost cerută licența de reproducere și publicare.

(5) În scopul reproducerii și publicării traducerii unei opere nu se va acorda licență, în virtutea prezentului articol, în următoarele cazuri:

- (i) dacă traducerea în cauză nu a fost publicată de titularul dreptului de traducere sau cu autorizarea sa;

- (ii) dacă traducerea nu este făcută într-o limbă de folosință generală în țara în care este cerută licența.

(6) Dacă exemplarele din ediția unei opere sunt puse în vânzare în țara prevăzută la alin. (1) pentru a răspunde fie nevoilor marelui public, fie ale învățământului școlar și universitar, de către titularul dreptului de reproducere sau cu autorizarea sa, la un preț comparabil cu cel practicat în respectiva țară pentru opere analoage, orice licență acordată în virtutea prezentului articol va înceta, dacă această ediție este în aceeași limbă, iar conținutul său este în mod esențial același cu limba și conținutul ediției publicate în virtutea licenței. Punerea în circulație a tuturor exemplarelor produse deja înainte de expirarea licenței va putea continua până la epuizarea lor.

(7) a) Sub rezerva subalin. b), operele cărora li se aplică prezentul articol nu sunt decât operele publicate sub formă imprimată sau sub orice altă formă analoagă de reproducere.

b) Prezentul articol se aplică și reproducerii audiovizuale a fixărilor legale audiovizuale, în măsura în care ele constituie sau încorporează opere protejate, cât și traducerii textului care le însoțește într-o limbă de folosință generală în țara unde este cerută licența, fiind de la sine înțeles că fixările audiovizuale în cauză au fost concepute și publicate numai pentru uz școlar și universitar.

ARTICOLUL IV

(1) Orice licență prevăzută la art. II sau III nu poate fi acordată decât dacă solicitantul, în conformitate cu dispozițiile în vigoare din țara respectivă, face proba că a cerut titularului dreptului autorizația de a traduce și de a publica sau de a reproduce și de a publica o ediție, după caz, și nu a putut obține autorizarea sa, sau, în ciuda diligențelor făcute, nu l-a putut găsi. O dată cu cererea adresată titularului dreptului, solicitantul trebuie să informeze orice centru național sau internațional de informare, prevăzut la alin. (2).

(2) Dacă titularul dreptului nu a putut fi găsit de către solicitant, acesta trebuie să expedieze prin poșta aeriană, prin scrisoare recomandată, copii de pe cererea înaintată de el autorității competente să acorde licență, editorului, al cărui nume figurează pe operă, și oricărui centru național sau internațional de informare care a putut fi desemnat, într-o notificare depusă în acest scop pe lângă directorul general de către guvernul țării unde se presupune că editorul își are sediul principal de creație.

(3) Numele autorului trebuie indicat pe toate exemplarele traducerii sau reproducerii publicate sub imperiul unei licențe acordate în virtutea art. II sau III. Titlul operei trebuie să figureze pe toate aceste exemplare. Dacă este vorba de o traducere, titlul original al operei trebuie să figureze în mod obligatoriu pe toate aceste exemplare.

(4) a) Orice licență, acordată în virtutea art. II sau III, nu se va extinde la exportul de exemplare și va fi valabilă numai pentru publicarea traducerii sau reproducerii, după caz, pe teritoriul țării în care a fost cerută această licență.

b) Pentru aplicarea subalin. a), trebuie considerată ca export trimiterea de exemplare de pe un teritoriu către o țară, care, pentru acest teritoriu, a făcut o declarație în conformitate cu art. I alin. (5).

c) Dacă un organism guvernamental sau orice alt organism public dintr-o țară care a acordat, în conformitate cu art. II, o licență pentru traducerea într-o limbă, alta decât limbile engleză, spaniolă sau franceză, trimite exemplare din traducerea, publicată în baza unei astfel de licențe într-o altă țară, o astfel de expediere nu va fi considerată, în sensul subalin. a), ca fiind export, dacă vor fi îndeplinite toate condițiile următoare:

- (i) destinarii sunt resortisanți particulari din țara a cărei autoritate competentă a acordat licența sau organizații care grupează asemenea resortisanți;

- (ii) exemplarele nu sunt utilizate decât pentru uz școlar, universitar sau pentru cercetare.

- (iii) trimiterea de exemplare și distribuirea lor ulterioară către destinatari nu au nici un caracter lucrativ; și
- (iv) țara în care s-au trimis exemplarele a încheiat un acord cu țara a cărei autoritate competentă a eliberat licența de autorizare a recepției sau a distribuției ori a ambelor operațiuni, iar guvernul acestei din urmă țări a notificat aceasta directorului general.

(5) Orice exemplar publicat sub imperiul unei licențe acordate în virtutea art. II sau III trebuie să conțină o mențiune în limba corespunzătoare, care să precizeze că exemplarul nu este pus în circulație decât în țara sau pe teritoriul în care se aplică respectiva licență.

(6) a) Pe plan național, vor fi luate măsurile corespunzătoare pentru ca:

- (i) licența să comporte, în favoarea titularului dreptului de traducere sau de reproducere, după caz, o remunerație echitabilă și conformă cu scala de venituri vărsate în mod normal în cazul licențelor liber negociate între cei interesați din cele două țări respective; și
- (ii) să fie asigurate plata și transferul acestei remunerații; dacă există o reglementare națională în materie de devaloare, autoritatea competentă nu va precupeți nici un efort pentru a recurge la mecanismele internaționale, în vederea asigurării transferului remunerației, în monedă internațională convertită sau în echivalentul acesteia.

b) În cadrul legislației naționale vor fi luate măsurile corespunzătoare pentru a se garanta o traducere corectă a operei sau o reproducere exactă a ediției în cauză, după caz.

ARTICOLUL V

(1) a) Orice țară, abilitată să declare că va invoca beneficiul facultății prevăzute la art. II, poate, dacă ratifică prezentul act sau dacă aderă la el, în loc să facă o asemenea declarație,

- (i) dacă este o țară căreia i se aplică prevederile art. 30 subalin. (2) a), să facă o declarație în termenii acestei dispoziții, în ceea ce privește dreptul de traducere;
- (ii) dacă este o țară căreia nu i se aplică prevederile art. 30 subalin. (2) a) și chiar dacă nu este o țară din afara Uniunii, să facă o declarație, astfel cum se prevede la art. 30 subalin. (2) b) prima frază.

b) În cazul unei țări care a încetat să mai fie considerată țară în curs de dezvoltare, astfel cum se arată în art. I alin. (1), o declarație făcută în conformitate cu prezentul alineat rămâne valabilă până la data la care expiră termenul aplicabil în conformitate cu art. I alin. (3).

c) Orice țară, care a făcut o declarație în conformitate cu prezentul alineat, nu poate invoca, ulterior, beneficiul facultății prevăzute la art. II, chiar dacă își retrage declarația.

(2) Sub rezerva alin. (3), orice țară care a invocat beneficiul facultății prevăzute la art. II nu poate face, ulterior, o declarație în conformitate cu alin. (1).

(3) Orice țară, care a încetat să mai fie considerată țară în curs de dezvoltare, astfel cum prevede art. I alin. (1), va putea, cu cel mult 2 ani înainte de expirarea termenului aplicabil în conformitate cu art. I alin. (3), să facă o declarație în sensul art. 30 subalin. (2) b) prima frază, neținând seama de faptul că nu este vorba de o țară din afara Uniunii. Această declarație va produce efecte la data la care expiră termenul aplicabil în conformitate cu art. I alin. (3).

ARTICOLUL VI

(1) Orice țară din Uniune, începând cu data prezentului act și în orice moment, înainte de a deveni legată prin art. 1–21 și prin prezenta anexă, poate declara:

- (i) dacă este vorba de o țară care, dacă ar fi legată prin art. 1–21 și prin prezenta anexă, ar fi abilitată să invoce beneficiul facultăților prevăzute la art. I alin. (1), că va aplica dispozițiile art. II sau III sau ale amândurora operelor a căror țară de origine este o țară care, în aplicarea pct. (ii) următor, acceptă aplicarea acestor articole la astfel de opere sau care este legată prin art. 1–21 și prin prezenta anexă; o astfel de declarație poate face referire la art. V în loc de art. II;
- (ii) că acceptă aplicarea prezentei anexe operelor, a căror țară de origine este, de către țările care au făcut o declarație în virtutea pct. (i) de mai sus sau o notificare în virtutea art. I.

(2) Orice declarație în conformitate cu alin. (1) trebuie făcută în scris și depusă la directorul general. Ea intră în vigoare la data depunerii sale.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în forma revizuită prin Actul de la Paris la 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aderarea României la Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886, în forma revizuită prin Actul de la Paris la 24 iulie 1971 și modificată la 28 septembrie 1979, și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

București, 5 aprilie 1998.

Nr. 123.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T**

**privind supunerea spre ratificare
Parlamentului a aderării României la Convenția
pentru protejarea producătorilor de fonograme împotriva
reproducerii neautorizate a fonogramelor lor,
adoptată la Geneva la 29 octombrie 1971**

În temeiul art. 91 alin. (1) și al art. 99 din Constituția României, precum și al art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului aderarea României la Convenția pentru protejarea producătorilor de fonograme împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor, adoptată la Geneva la 29 octombrie 1971, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția
României, contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA

București, 8 decembrie 1997.

Nr. 627.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aderarea României la Convenția
pentru protejarea producătorilor de fonograme
împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor, adoptată
la Geneva la 29 octombrie 1971**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — România aderă la Convenția pentru protejarea producătorilor de fonograme împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor, adoptată la Geneva la 29 octombrie 1971.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 10 februarie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

RADU VASILE

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 9 martie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ANDREI IOAN CHILIMAN

CONVENȚIE

pentru protejarea producătorilor de fonograme împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor*)

(29 octombrie 1971)

Statele contractante,
preocupate de extinderea din ce în ce mai mare a reproducerii neautorizate a fonogramelor și de îngrijorarea ce rezultă din aceasta pentru interesele autorilor, ale artiștilor interpreți sau executanți și ale producătorilor de fonograme,
convinse că protecția producătorilor de fonograme împotriva unor asemenea acte va servi în mod egal intereselor artiștilor interpreți sau executanți și autorilor, ale căror execuții și opere sunt înregistrate pe fonogramele respective,
recunoscând valoarea eforturilor depuse în acest domeniu de Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură și de Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale,
preocupate să nu aducă atingere în nici un mod convențiilor internaționale în vigoare și, în mod deosebit, să nu împiedice cu nimic o acceptare mai largă a Convenției de la Roma din 26 octombrie 1961, care acordă o protecție artiștilor interpreți sau executanți și organismelor de radiodifuziune, ca și producătorilor de fonograme,
au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Definiții

În sensul prezentei convenții, prin:

- a) *fonogramă* se înțelege orice fixare exclusiv sonoră a sunetelor provenite dintr-o execuție sau a altor sunete;
- b) *producător de fonograme* se înțelege persoana fizică sau juridică care fixează cea dintâi sunetele provenind dintr-o execuție sau alte sunete;
- c) *copie* se înțelege un suport conținând sunete reluate direct sau indirect de pe o fonogramă și care încorporează totalitatea sau o parte substanțială a sunetelor fixate în această fonogramă;
- d) *distribuire către public* se înțelege orice act al cărui obiect este de a oferi copii, direct sau indirect, publicului, în general, sau oricărei părți a acestuia.

ARTICOLUL 2

Angajamentul statelor contractante.

Criteriul protecției; obiectul protecției

Fiecare stat contractant se angajează să protejeze producătorii de fonograme resortisanți ai altor state contractante împotriva producerii de copii făcute fără consimțământul producătorului și împotriva importului unor asemenea copii, dacă producția sau importul se face în scopul distribuirii către public, ca și împotriva distribuirii acestor copii către public.

ARTICOLUL 3

Aplicarea convenției de către statele contractante

Legislației naționale a fiecărui stat contractant îi sunt rezervate mijloacele prin care prezenta convenție va fi aplicată și care vor cuprinde unul sau mai multe dintre mijloacele următoare: protecția prin acordarea unui drept de autor sau a unui alt drept specific; protecția prin intermediul legislației privind concurența neloială; protecția prin sancțiuni penale.

ARTICOLUL 4

Durata protecției

Durata protecției acordate este rezervată legislației naționale a fiecărui stat contractant. Totuși, dacă legea națională prevede o durată specifică privind protecția, această durată nu va putea fi mai mică de 20 de ani calculați de la încheierea fie a anului în cursul căruia sunetele încorporate în fonogramă au fost fixate pentru prima dată, fie a anului în cursul căruia fonograma a fost publicată pentru prima dată.

ARTICOLUL 5

Formalități

Atunci când un stat contractant cere, în baza legislației sale naționale, îndeplinirea de formalități cu titlu de condiție pentru protecția producătorilor de fonograme, aceste exigențe vor fi considerate ca îndeplinite, dacă toate copiile autorizate de pe fonogramă, care sunt distribuite publicului, sau învelișul care le conține poartă o mențiune constituită din simbolul „P”, însoțit de indicarea anului primei publicări, aplicată într-un mod care să arate într-o manieră clară că protecția este rezervată; dacă copiile sau învelișul lor nu permite identificarea producătorului, a deținătorului dreptului sau a titularului licenței exclusive (prin intermediul numelui, al mărcii sau al oricărei desemnări corespunzătoare), mențiunea va trebui să conțină, de asemenea, numele producătorului, al deținătorului dreptului sau al titularului licenței exclusive.

ARTICOLUL 6

Limite ale protecției

Orice stat contractant care asigură protecția prin intermediul dreptului de autor sau al unui alt drept specific, sau chiar prin intermediul sancțiunilor penale, poate, în legislația sa națională, să prevadă limitări ale protecției producătorilor de fonograme, de aceeași natură cu acelea care sunt admise în materie de protecție a autorilor de opere literare și artistice. Totuși nu va putea fi prevăzută nici o licență obligatorie, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) reproducerea este destinată utilizării exclusiv în învățământ și cercetare științifică;
- b) licența nu va fi valabilă decât pentru reproducerea pe teritoriul statului contractant a cărui autoritate competentă a acordat licența și nu se va extinde la exportul copiilor;
- c) reproducerea făcută în baza licenței dă dreptul la o remunerație echitabilă, care se fixează de respectiva autoritate, ținând seama, printre alte elemente, de numărul de copii care vor fi realizate.

ARTICOLUL 7

Protejarea anumitor situații

1. Protejarea dreptului de autor și a drepturilor conexe.
2. Protejarea artiștilor interpreți sau executanți.
3. Neretroactivitatea convenției.
4. Criteriul unic al fixării.

(1) Prezenta convenție nu ar putea fi interpretată, în nici un mod, ca limitând sau aducând atingere protecției acordate autorilor, artiștilor interpreți sau executanți, producătorilor de fonograme sau organismelor de radiodifuziune, în baza legilor naționale sau a convențiilor internaționale.

(2) Legislația națională a fiecărui stat contractant va determina, după caz, întinderea protecției acordate artiștilor interpreți sau executori a căror execuție este fixată pe o fonogramă, ca și condițiile în care ei se vor bucura de o asemenea protecție.

(3) Nici un stat contractant nu este obligat să aplice dispozițiile prezentei convenții, în ceea ce privește fonogramele fixate înainte ca aceasta să intre în vigoare, în ceea ce privește statul respectiv.

(4) Orice stat a cărui legislație națională, în vigoare la data de 29 octombrie 1971, asigură producătorilor de fonograme o protecție stabilită numai în funcție de locul primei fixări poate, printr-o notifi care depusă pe lângă directorul general al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale, să declare că va aplica acest criteriu în locul celui al naționalității producătorului.

ARTICOLUL 8

Administrarea convenției

(1) Biroul internațional al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale culege și publică informațiile privind protecția fonograme lor. Fiecare stat contractant comunică Biroului internațional, imediat ce este posibil, textul oricărei legi noi, ca și toate textele oficiale privind această problemă.

(2) Biroul internațional furnizează oricărui stat contractant, la cere rea acestuia, informații despre problemele privind prezenta convenție; de asemenea, procedează la studii și furnizează servicii destinate să faciliteze protecția prevăzută de convenție.

(3) Biroul internațional exercită funcțiile enumerate la alin. (1) și (2) de mai sus în colaborare, în ceea ce privește problemele care țin de respectivele lor competențe, cu Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură și cu Organizația Internațională a Muncii.

ARTICOLUL 9

Modalități de acceptare a convenției

1. Semnarea și depunerea convenției.

2 și 3. Accesul la convenție.

4. Conformitatea legii naționale cu convenția.

(1) Prezenta convenție este depusă la Secretariatul General al Organizației Națiunilor Unite. Ea rămâne deschisă spre semnare, până la data de 30 aprilie 1972, oricărui stat membru al Organizației Națiunilor Unite, al uneia dintre instituțiile specializate ale Organizației Națiunilor Unite sau ale Agenției internaționale pentru Energia Atomică ori parte la Statutul Curții internaționale de Justiție.

(2) Prezenta convenție este supusă ratificării sau acceptării state lor semnate. Ea este deschisă aderării oricărui stat vizat la alin. (1) al prezentului articol.

(3) Instrumentele de ratificare, de acceptare sau de aderare se depun la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

(4) Se înțelege că, în momentul în care un stat devine parte la prezenta convenție, el trebuie să fie în măsură, conform legislației sale interne, de a aplica dispozițiile convenției.

ARTICOLUL 10

Rezerve

Nici o rezervă nu este admisă la prezenta convenție.

ARTICOLUL 11

Intrarea în vigoare și aplicabilitatea convenției

1 și 2. Intrarea în vigoare a convenției

3 și 4. Aplicabilitatea convenției unor anumite teritorii.

(1) Prezenta convenție intră în vigoare la 3 luni de la depunerea celui de-al cincilea instrument de ratificare, de acceptare sau de ade

(2) În ceea ce privește statul care ratifică sau acceptă prezenta convenție ori care aderă la ea după depunerea celui de-al cincilea instrument de ratificare, de acceptare sau de aderare, prezenta convenție intră în vigoare la 3 luni de la data la care directorul general al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale informează statele, conform art. 13 alin. (4), despre depunerea instrumentului său.

(3) Oricare stat poate, în momentul ratificării, al acceptării ori al aderării, sau în orice moment ulterior, să declare, prin notificare scrisă adresată secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, că prezenta convenție este aplicabilă ansamblului sau unuia dintre teritoriile cărora le asigură relațiile internaționale. Această notificare devine aplicabilă la 3 luni de la data primirii ei.

(4) Totuși alineatul precedent nu poate fi interpretat în nici un caz ca implicând recunoașterea sau acceptarea tacită, de către oricare dintre statele contractante, a situației de fapt din orice teritoriu a căruia prezenta convenție îi este aplicabilă, datorită unui alt stat contractant în baza alineatului sus-numit.

ARTICOLUL 12

Denunțarea convenției

(1) Orice stat contractant are dreptul de a denunța prezenta convenție fie în nume propriu, fie în numele unuia sau al ansamblului teritoriilor la art. 11 alin. (3), printr-o notificare scrisă, adresată secretarului general al Organizației Națiunilor Unite.

(2) Denunțarea devine aplicabilă la 12 luni de la data la care secretarul general al Organizației Națiunilor Unite a primit notificarea.

ARTICOLUL 13

Limbile convenției și ale notificărilor

(1) Prezenta convenție este semnată într-un singur exemplar, în limbile engleză, spaniolă, franceză și rusă, cele patru texte având valabilitate egală.

(2) Textele oficiale sunt stabilite de către directorul general al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale, după consultarea guvernelor interesate, în limbile germană, arabă, italiană, olandeză și portugheză.

(3) Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite notifică directorului general al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale, directorului general al UNESCO și directorului general al Biroului Internațional al Muncii:

a) semnăturile prezentei convenții;

b) depunerea instrumentelor de ratificare, de acceptare sau de aderare;

c) data intrării în vigoare a prezentei convenții;

d) orice declarație notificată în baza art. 11 alin. (3);

e) primirea notificărilor de denunțare.

(4) Directorul general al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale informează statele vizate la art. 9 alin. (1) asupra notificărilor primite privind aplicarea alineatului precedent, cât și asupra declarațiilor făcute în baza art. 7 alin. (4). El notifică, de asemenea, respectivele declarații directorului general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură și directorului general al Biroului Internațional al Muncii.

(5) Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite transmite două exemplare, certificate, conforme prezentei convenții, statelor

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aderarea României
la Convenția pentru protejarea producătorilor de fonograme
împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor, adoptată
la Geneva la 29 octombrie 1971**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aderarea României la Convenția pentru protejarea producătorilor de fonograme împotriva reproducerii neautorizate a fonogramelor lor, adoptată la Geneva la 29 octombrie 1971, și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

București, 5 aprilie 1998.

Nr. 124.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.